

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa W. S.A. w W.
przeciwko Miastu W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 marca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 18 767 (osiemnaście tysięcy siedemset sześćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni

przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 16 grudnia 2019 r. powódka W. S.A. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, tj. dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencki, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Z tej przyczyny przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Ponadto wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przedstawienia przez skarżącego powiązania merytorycznego pomiędzy kreowanymi zagadnieniem prawnym a rozstrzygnięciem przyjętym przez

Sąd drugiej instancji. Przedstawione zagadnienie prawne powinno być zatem determinowane rozstrzygnięciem wyrażonym w zaskarżonym orzeczeniu i argumentami prawnymi przytoczonymi przez sąd drugiej instancji na jego uzasadnienie w ramach poczynionych ustaleń faktycznych. Chodzi tu zatem o zagadnienie prawne, które - poza wymiarem ogólnym - ma również znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wnoszona jest skarga kasacyjna.

Powyższych wymagań nie spełnia uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wbrew stanowisku prezentowanemu w skardze kasacyjnej, Sąd drugiej instancji nie dokonał ustaleń co do faktów, dla ustalenia których niezbędne były wiadomości specjalne. Podnoszone w skardze kasacyjnej zastrzeżenia dotyczące dopuszczalności wskazywania przez sąd metodologii sporządzania opinii w swej istocie zmierzają do pominięcia wyartykułowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn zanegowania znaczenia dowodowego opinii prawnej sporządzonej przez T. S.. Sąd drugiej instancji nie określał bowiem wymagań metodologicznych, jakie powinna spełniać opinia biegłego, ale stwierdził, że teza dowodowa mająca stanowić przedmiot analizy biegłej nie była możliwa do zrealizowania z powodu braku niezbędnego materiału porównawczego, jak i stosownych dowodów, które winna przedstawić strona powodowa zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Powódka przedstawiła w toku postępowania tylko jedną umowę najmu jako materiał porównawczy, co - jak przyjął Sąd Apelacyjny - było niewystarczające dla stwierdzenia istnienia wystarczającego materiału porównawczego dla przygotowania przez biegłą opinii adekwatnej do zgłoszonej tezy dowodowej. Taka ocena Sądu drugiej instancji, wbrew argumentom podnoszonym przez skarżących, nie stanowiła przejawu dążenia sądu do ingerowania *in meritum* w treść sporządzonej opinii, lecz była przejawem weryfikacji jej przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy przy uwzględnieniu innych dowodów przedstawionych przez stronę powodową dla wykazania zasadności dochodzonych roszczeń. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zabranego materiału. W ramach tej oceny sąd mieści się - pozostając, z uwagi na przepis art. 398³ § 3 k.p.c., poza zakresem kontroli kasacyjnej Sądu Najwyższego - ocena, czy strona przedstawiła wystarczające co do wiarygodności

i mocy dowodowej dowody dla wykazania faktów, które mogą stanowić podstawę do sporządzenia opinii przez biegłego sądowego. Wskazany w skardze kasacyjnej przepis art. 278 § 1 k.p.c. nie stanowi zaś podstawy do oceny mocy i wiarygodności dopuszczonego i przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego. Rolą biegłego nie jest przy tym poszukiwanie we własnym zakresie dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz jedynie ocena z uwzględnieniem wiadomości specjalnych faktów wynikających z innych dowodów przeprowadzonych w sprawie. Tak sporządzoną opinię może negatywnie zweryfikować w ramach oceny dowodów sąd *meriti*.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zostały też przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. W odniesieniu do argumentów przywoływanych przez skarżącą wskazać należy, że skoro wbrew jej stanowisku Sąd drugiej instancji nie ingerował merytorycznie w treść opinii sporządzonej przez T. S., czy też nie czynił ustaleń odmiennych niż wynikające ze wspomnianej opinii, a jedynie oceniał jej przydatność dla orzekania o żądaniu zgłoszonym w pozwie, to nie można uznać za oczywiście uzasadnionych zarzutów skargi kasacyjnej.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 9 i § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.). Nie uwzględniono zawartego w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosku o zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. także odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego przyjmując, że przysługują one z mocy prawa bez konieczności odrębnego o nich orzekania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2020 r., IV CSK 218/20, niepubl.).

ke